

Wereldwijde blik op crisis

Driehonderd wegwerpcamera's gaan de komende maanden de wereld over. Verstuurd vanuit Maastricht. Met Indra Moonen als afzender. De Maastrichtse fotografe wil de economische crisis een gezicht geven. Een wereldwijd gezicht.

door **Stefan Gybels**

Oeps, dat is wel even slikken. Als Indra Moonen (28) een wegwerpcamera naar Amerika verstuurt, dient ze 17,10 euro aan portokosten af te dragen. De camera past namelijk niet in een gewone envelop. En dus moeten er de komende tijd zo'n driehonderd pakketjes de wereld over. Moonen lacht er maar mee. Ze moet iets overhebben voor haar *Disposable Crisis Project*, zegt ze. Ze begon haar project begin dit jaar. Het doel: driehonderd wegwerpcamera's wereldwijd verspreiden met daarbij de vraag of mensen 'hun' economische crisis in beeld willen brengen. „Vervolgens komen de camera's hopelijk weer terug naar Maastricht. Van al die foto's wil ik dan graag een boek maken. De crisis in beeld. En dat wereldwijd”, zegt Moonen. Hoe het idee ontstond? Ze haalt haar schouders op. Zomaar. „Je ziet en leest veel over de crisis, maar dan gaat het vooral over aandelen en te hoge bonussen die vervolgens toch uitgekeerd worden. Een veran-mijn-bedshow. Maar wat merken de mensen nou eigenlijk van de crisis? Dat vond ik interessant om vast te leggen.” Zeker aangezien de Maastrichtse zelf weinig merkt van de crisis. „In Nederland hebben we het nog steeds hartstikke goed. Maar hoe is dat nou in andere landen? Die vraag fascineert me.” De koppeling met haar werk als fotografe is snel gemaakt. Alleen trekt ze niet zelf met de camera de wereld in. „Ik vind het veel leuker om mensen zelf hun idee van de crisis te laten vastleggen.” Met een wegwerpcamera dus. „Die garandeert namelijk de echtheid van een



Indra Moonen stuurt driehonderd wegwerpcamera's over de hele wereld.

foto **Johannes Timmermans**

foto. Daar kun je niet mee sjoemelen.” De camera's worden in eerste instantie verspreid via het netwerk van Moonen. Via Facebook, Twitter en fotografiesites benadert ze mensen en doet ze oproepen om camera's te mogen verzenden. „Ik stuur ze een wegwerpcamera op, met een korte instructie. Bedoeling is dat ze zelf vijf foto's maken, en de camera dan doorgeven aan andere mensen. Totdat de camera vol is, dan moet 'ie terug.” 76 stuks zijn inmiddels onderweg. Naar alle windstreken. „Mijn eerste aanmeldingen kreeg ik vooral uit Nederland. Dat was wel even balen, maar gelukkig stromen nu ook aanvragen uit andere landen binnen. Ik wil een zo compleet mogelijk beeld van de crisis vastleggen.” In de keuze van de foto laat Moonen haar fotografen helemaal vrij. Ze hoopt wel dat ze niet enkel 'jammerfoto's' krijgt. „De crisis kan ook

mooie kanten hebben. Zo heeft mijn vader zijn baan verloren door de crisis. Vervelend, maar niet als je weet dat hij nu eindelijk is gaan doen wat hij al zo lang wilde. Ook een gevolg van de crisis, maar niet negatief dus. Hij heeft zijn passie gevonden.” Wat ze kan verwachten, weet Moonen niet. De eerste reacties zijn hoopgevend, al heeft ze nog geen beelden gezien. „Een jongen uit Frankrijk meldde me dat door de crisis zijn opleiding ophoudt te bestaan. Hij wilde dus enkele foto's maken van zijn school. Dat is een gevolg van de crisis waar ik dus totaal geen rekening mee had gehouden. Erg mooi vast te leggen in beeld ook.” Via camera-whereabouts op haar website (www.disposablecrisisproject.org) houdt Moonen nauwgezet bij waar de wegwerpcamera's zijn. De lijst begint indrukwekkende

vormen aan te nemen. Canada, Verenigde Staten, Duitsland, Mexico, Noord-Ierland, Indonesië, Servië, Japan. „Het gaat goed”, constateert Moonen dan ook tevreden. „Maar het zou mooi zijn als ik een nog breder beeld zou kunnen neerzetten. Beelden vanuit Afrika en China bijvoorbeeld. Ik ben een tijdje bezig geweest met iemand uit Afri-

‘Als mensen moeite willen doen, kan dit een mooi project worden’

ka, maar helaas is hij afgehaakt. Je moet toch iets van jezelf blootgeven.” Over enkele maanden hoopt Moonen alle driehonderd camera's te hebben verstuurd. Alleen die vermaledijde portokosten... Moonen: „Het zou mooi zijn als er ergens een iets plattere wegwerpcamera

bestaat die door de brievenbus past. Dat scheelt mij een hoop kosten. Maar voorlopig moet ik maar pakketjes blijven verzenden.” De Maastrichtse is dan ook hard op zoek naar sponsors. „Daarvoor moet ik weer een stichting oprichten, maar daar ben ik nu hard mee bezig. Allemaal dingen waar ik geen rekening mee heb gehouden

toen dit idee ontstond. Ze moeten echter wel gebeuren, dus doe ik het maar.” Moonen prijst de mensen die haar tot nog toe geheel vrijwillig helpen. „Een notaris sponsort het opzetten van de stichting, een ander heeft me weer geholpen met het maken van een website. Daar ben ik erg blij mee, want als je dit

allemaal alleen moet doen, is het nauwelijks te doen.” Medio 2013 moet het boek over de wereldwijde gezichten van de crisis klaar zijn. Ambitieuze, zegt ook Moonen zelf. „Ik ben natuurlijk volledig afhankelijk van de medewerking van anderen. Ik hoor nu al vaak terug dat mensen het erg druk hebben. Ze vinden mijn project leuk, maar dan is er nog geen foto gemaakt. Daarna moet ik nog foto's gaan ontwikkelen en scannen voor het boek. Ook geen kleine klus. Maar als de eerste foto's eenmaal binnenrollen, zal het allemaal wel goed komen.” Hoeveel camera's ze uiteindelijk weer hoopt aan te treffen bij Foto-studio Rembrandt waar ze werkt, durft Moonen niet te zeggen. „De helft zou al mooi zijn. Maar nogmaals: dat is afwachten. Als mensen moeite willen doen, kan dit een heel mooi project worden.”